

— Питахъ тълмачъ Христофоръ. А фрушки знамъ отъ леля Ангеса.

Целгуба седна върху дървеното кресло и не можа нищо да отвърне. Наистина, отъ кога тя не се бѣ занимавала съ момичето? Много години още преди смъртта на Калояна, тя бѣ занемарила детето му, като бѣ оставила напълно на етърва си: царица Елена, на Калояновитѣ сестри: госпожа Тамара и госпожа Теодора, заедно съ прислужницитѣ, да се грижатъ за него.

Какъ бѣ расло то, какво бѣ мислило, съ какво се бѣ занимавало презъ времето на ония страшни и тъмни дни, когато тя, увлѣчена въ безуменъ копнежъ по Бодуена, бѣ готова да остави съпругъ и царство, за да го последва на край свѣта, когато по-късно, бѣ започнала тайната ѝ подземна борба съ Калояна, победата ѝ, смъртта му...

Нищо не бѣ узнала тя тогава за живота на Мария... И сега трѣбваше само да се изненадва отъ това чудно момиче. На студенината му къмъ нея, на упоритостта му, на особеноститѣ му...

Следъ това стана, посегна да погали коситѣ на девойката, която стоеше предъ нея, но тя се дръпна.

— Остави сега книгитѣ. Ела съ насъ. Отиваме съ леля ти Теодора къмъ Света гора... Ще берешъ цвѣтя, ще потичашъ на въздухъ...

И въ сѣщия мигъ, когато тя изрече думитѣ, веднага видѣ колко сѣ безсмислени. Мария не бѣ вече дете, което може да тича изъ полянитѣ. Израсла необикновено много за възрастта си, тънка, мършава, крѣхка, макаръ, че бѣ шестнадесетгодишна, отдалечъ девойката изглеждаше каточели е на осемнадесетъ най-малко. Само дълбоката, свѣтла невинность на взора ѝ сочеше младата възраст.

Но Мария поклати глава и отвърна рѣзко.

— Искамъ да си доизчета приказката. Не мога да я оставя незавършена, тъкмо на най-хубавото мѣсто. Искамъ да видя дали рицарьтъ Манфредъ ще победи ламята...

Царицата въздъхна съ облекчение.

— Добре. Ще кажа на леля ти. Дафина ще ти даде